

✻ DE STER. ✻

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

De aarde zal vol van kennis des Heeren zijn, gelijk de wateren den bodem der zee bedekken.

JES. 11 : 9.

No. 21.

1 November 1905.

10de Jaargang.

STRALEN VAN LEVEND LICHT.

DOOR CHARLES W. PENROSE.

No. 5.

GODDELIJKE VOLMACHT.

Verordeningen zonder Volmacht bediend,
zijn van onwaarde.

De verordeningen van het Evangelie, in de vorige tractaatjes dezer serie besproken, kunnen niet met geldigheid bediend worden zonder goddelijke volmacht. Die volmacht is niet en kan niet herkomstig zijn van den mensch. Men kan zich die, wel-is-waar, aanmatigen, en verwaande menschen mogen beweren van God geroepen te zijn zonder openbaring van Hem. Maar hunne handelingen zullen niet baten en in den hemel niet erkend worden, noch in dit leven, noch in de eeuwigheid. Als er geen openbaring van God is, kan er geen goddelijke volmacht op aarde zijn. De doop zal, indien zelfs toegediend in den vorm en naar het voorbeeld gevolgd door den Zaligmaker en Zijne aangestelde dienstknechten, van geen nut zijn en zal geen vergeving van zonden aanbrengen, tenzij de bediener deszelfs van de Godheid volmacht heeft ontvangen om in ten naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes te handelen. Men moge, volgens den vorm van bevestiging, zijne handen op den gedoopten geloovige leggen, maar indien men niet van Godswege is aangesteld om zulks te doen, zal de Heilige Geest niet op den bekeerling uitgestort worden, en de handeling zal ongeldig zijn tegenover den Hemel. Zij die de vermetelheid hebben om op die wijze te handelen, zullen schuldig gehouden worden van den naam des Heeren ijdelijk te gebruiken. Zonder goddelijke openbaring kan geen Concilie, Academische Vergadering, Conferentie, Synode

of Kerkeraad, hoe groot ook in getal van geleerde, vrome, eerwaardige personen, de kleinste hoeveelheid van goddelijk gezag op anderen overdragen. Hunne macht is slechts menschelijk; hunne beslissingen, hunne aanstelling en hunne geloofsstelsels zijn even waardeloos in het plan der zaligheid.

Het Priesterschap.

Wanneer ook de Almachtige verlangde aan de menschen op aarde mededeeling te doen, koos Hij zijn eigen vertegenwoordigers en bekleedde hen met volmacht om in Zijnen naam te spreken en te handelen. Hetgeen zij dan uitspraken door de macht van den Heiligen Geest, en wat zij bedienden zooals door Hem voorgeschreven, werd door Hem erkend als gedaan en gesproken door de Godheid in persoon. Toen Hij aan hen volmacht gaf om anderen tot dezelfde plichten te roepen en te verordineeren, werd hunne bediening door den Heere ook aangenomen, en was die ten volle van kracht. Deze goddelijke volmacht werd genoemd het Heilige Priesterschap. Dit werd reeds in de vroegste eeuwen geschonken. Het bestond onder de Patriarchen, werd uitgeoefend in de Mozaïsche bedeeing, was in het bezit van vele Profeten, en werd door den Heiland zelf in de Christelijke Kerk gevestigd. Er waren twee orden of afdelingen van dat Priesterschap.

Het Melchizedeksche Priesterschap.

Het hoogere, dat ook het mindere in zich sluit, werd bekend als het Melchizedeksche Priesterschap. Dit was omdat Melchizedek, de Koning van Salem, die in den tijd van Abraham leefde en van wien „de vader der geloovigen” zijn zegen ontving, groote macht in dat Priesterschap verwierf. Er wordt over gesproken in den Zendbrief aan de Hebreëen, het 7de hoofdstuk. Veel geschil is er ontstaan over de beteekenis van het derde vers, dat zegt: „Zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtrekening, noch beginsel der dagen noch einde des levens hebbende; maar den Zoon van God gelijk geworden zijnde, blijft hij een priester in eeuwigheid.” De moeilijkheid is ontstaan door de toepassing van deze woorden op den persoon, in plaats van het Priesterschap dat hij droeg. Het hoogere of Melchizedeksche Priesterschap was niet, zooals later de Levitische orde, beperkt tot een bijzonder geslacht. Het was niet afhankelijk van vaderschap of afstamming, en het was een eeuwig Priesterschap; zij die het waardiglijk droegen, behielden het gedurende hun gansche leven en zijn Koningen en Priesters Gode in eeuwigheid.

Het Aäronische Priesterschap.

Het mindere Priesterschap werd hoofdzakelijk door Aäron en zijne zonen gedragen, in de linie van den eerstgeborene, en is daarom naar zijnen naam genoemd. Het had volmacht om in de lagere verordeningen

en in tijdelijke zaken te bedienen, maar niet in de hoogere en meer geestelijke belangen van het Koninkrijk Gods. Maar geen mensch kan uit zichzelf die eer nemen. Hij moet van God geroepen zijn gelijkwijs als Aäron, anders kan hij dat Priesterschap niet deelachtig zijn (Hebr. 5 : 4). Aäron werd geroepen door middel van openbaring door Mozes den Profeet, en onder zijne handen verordineerd.

Niemand kan zich het Priesterschap aanmatigen.

Dit aldus zijnde, volgt natuurlijk, dat niemand uit zichzelf het hoogere, of Melchizedeksche Priesterschap kan nemen. Tenzij men door openbaring van God geroepen en behoorlijk verordineerd worde, kan men die autoriteit niet verkrijgen. Zelfs Jezus van Nazareth eigende zich dat Priesterschap niet toe, hoewel Hij de Zoon van God was. Hij was „van God genaamd een Hoogepriester, naar de ordening van Melchizedek.” Verder staat geschreven: „Alzoo heeft ook Christus zichzelf niet verheerlijkt om Hoogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt mijn Zoon, heden heb ik U gegeneerd.” (Hebr. 5 : 5).

Overgedragen aan de Apostelen van Christus.

Onder de Christen-sekten van den tegenwoordigen tijd wordt de dwaalleer verkondigd, dat dit Priesterschap, in zijn beide afdeelingen of orden, door Christus werd afgeschaft. Dat het verscheiden eeuwen lang niet op aarde geweest is moge waar zijn, en daarom hebben de menschen zich niet kunnen verheugen in de volmacht om in den naam des Heeren te bedienen. Maar de volmacht welke Jezus droeg als „een Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek,” werd door Hem overgedragen op Zijn Apostelen wien Hij de sleutelen van die macht en van dat gezag gaf, zoodat al wat zij op de aarde bonden in den hemel zou gebonden wezen, en al wat zij op de aarde ontbonden in den hemel zou ontbonden wezen. (Matth. 18 : 18). Hij zeide tot hen: „Gelijkwijs mij de Vader gezonden heeft, zende ik ook ulieden.” (Joh. 20 : 21). Wederom zeide Hij: „Gij hebt mij niet uitverkoren, maar ik heb u uitverkoren, en ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen, en dat uwe vrucht blijve.” (Joh. 15 : 16). Aldus gemachtigd, hadden de Apostelen macht om, door den Heiligen Geest bestuurd, anderen tot dit Priesterschap en deze bediening te roepen, zooals Mozes zijnen broeder Aäron riep en verordineerde.

Het Mindere Priesterschap is niet afgeschaft.

De wet van vleeschelijke geboden, waarin het mindere of Levitische Priesterschap bediende, werd in Jezus Christus vervuld, maar het Priesterschap of de volmacht om in den naam des Heeren te bedienen werd alstoen niet weggenomen; het hoogere, of Melchizedeksche Priesterschap werd hersteld. Dat was de verandering waarvan Hebr. 7 : 12 spreekt: „Want het priesterschap veranderd zijnde, zoo geschiedt er

ook noodzakelijk verandering der wet." Hieruit is het duidelijk dat het Priesterschap niet vernietigd werd, maar dewijl de wet van het Evangelie door Christus werd ingevoerd in plaats van het Mozaische wetboek, werd het hoogere Priesterschap ook ingevoerd, want het Evangelie is een hoogere wet dan die van Mozes. De offeranden van dieren, waarin het mindere Priesterschap bediende, werden niet meer vereischt na het groote zoenoffer van den Zoon van God, waarvan zij een zinnebeeld waren; die functie van het mindere of Aäronische Priesterschap hield dus op. Maar het bedienen van de verordeningen van het Evangelie was noodig, en kon niet rechtmatig geschieden zonder goddelijke volmacht. Daarom was het Priesterschap dat Jezus Christus, en Zijne Apostelen, en anderen door hen van God geroepen, droegen, een deel van en noodzakelijk in de Christelijke bedeeing.

„Van God geroepen.”

De uitdrukking „van God geroepen” schijnt even zoo zeer misverstaan te worden als het onderwerp van het Priesterschap Gods. De mensch matigt zich aan om in den naam van Jezus Christus te handelen, omdat hij gevoelt of zich verbeeldt in zijn hart eene roeping te hebben tot de bediening, of omdat hij geroepen is door een persoon of kerkelijke vergadering die niet meer goddelijke aanzegging en volmacht had dan hij zelf. Laat ons, in tegenstelling met deze aanmatiging, het geval van Saulus van Tarsen, later genoemd Paulus de Apostel, in overzicht nemen. In de beschrijving van zijn geval, zooals in Handelingen 22 gegeven, zegt hij dat op zijn weg naar Damaskus de Heere Jezus Christus in glorie aan hem verschenen was en hij daardoor met blindheid geslagen werd. Hij ontving door een wonder zijn gezicht terug, en hem werd gezegd: „De God onzer vaders heeft u te voren verordend, om Zijnen wil te kennen, en den Rechtvaardige te zien, en de stem uit zijnen mond te hooren. Want gij zult hem getuige zijn bij alle menschen, van hetgeen gij gezien en gehoord hebt. En nu, wat vertoeft gij? sta op, en laat u doopen, en uwe zonden afwasschen, aanroepende den naam des Heeren.” Later ontving Paulus een andere goddelijke mededeeling die hem bekend maakte, dat de Heere hem tot de Heidenen zou zenden (verzen 17 —21). Na dit alles was hij nog niet gemachtigd om als een bedienaar des Evangelies te handelen, omdat hij nog niet op behoorlijke wijze geroepen en verordineerd was.

Hoe men vroeger geroepen werd.

Het was, volgens de tijdrekening van het Nieuwe Testament, tien jaren later, dat Paulus tot het Priesterschap of de volmacht om in den naam des Heeren te handelen verordineerd werd. Er staat geschreven dat er zekere Profeten en Leeraars in de kerk waren te Antiochië, en „Als zij den Heere dienden, en vastten, zeide de Heilige Geest: Zondert mij af beide Barnabas en Saulus tot het werk, waartoe Ik hen geroepen

heb. Toen vastten en baden zij, en hun de handen opgelegd hebbende, lieten zij hen gaan" (Hand. 13 : 2, 3; zie ook Hand. 9 : 15—18). Paulus verklaarde in zijne zendbrieven onveranderlijk, dat hij niet door den wil des menschen geroepen was; en hij leerde dat niemand uit zichzelf zich rechtmatig de volmacht kan toeëigenen om in den naam des Heeren te bedienen. Aan de Galaten schreef hij: „Paulus, een Apostel, (geroepen niet van menschen, noch door een mensch, maar door Jezus Christus, en God den Vader, die hem uit de dooden opgewekt heeft"). (Gal. 1 : 1). Aan Titus schrijvende, zegt Paulus: „Om die oorzaak heb ik u in Creta gelaten, opdat gij hetgeen nog ontbrak, voorts zoudt terecht brengen, en dat gij van stad tot stad zoudt ouderlingen stellen, gelijk ik u bevolen heb." (Titus 1 : 5). Aan Timotheüs schrijvende, zegt Paulus: „Verzuim de gave niet, die in u is, die u gegeven is door de profetie met oplegging der handen des ouderlingschaps" (1 Tim. 4 : 14). Het was aldus dat ook de zeven Diakenen werden verordineerd, zooals vermeld in Handelingen 6 : 6.

Ambtenaren in de Kerk van Christus.

Dat er in de Kerk, door onzen Zaligmaker opgericht, ambtenaren met goddelijke aanstelling waren, is voor een ieder die voor de waarheid vatbaar is, duidelijk bij het lezen van het Nieuwe Testament; ook dat dezulken een noodzakelijk deel van de Kerk uitmaakten, en dat er zonder dezelve geen ware Kerk van Christus op aarde kan zijn. Paulus geeft uitlegging over dit onderwerp en noemt de orde van de Christelijke bediening door Christus gegeven, en zegt: „En dezelve heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leeraars." (Efeze 4 : 11). Deze geïnspireerde mannen waren, zooals wij gezien hebben, van God geroepen, niet van menschen, en waren op goddelijk gezag aangesteld en tot hunne bijzondere roepingen verordineerd. Men beweert soms dat die slechts in de eerste dagen van de Kerk van Christus op aarde noodig waren, en dat zij nu niet meer noodig zijn. Maar de verzen die volgen op den tekst der Schrift dien wij aangehaald hebben, bewijzen op de stelligste wijze het tegendeel. Zij waren gegeven, zegt Paulus: „Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus: totdat wij allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods, tot eenen volkomenen man, tot de mate van de grootte der volheid van Christus; opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der menschen, door arglistigheid om listiglijk tot dwaling te brengen." (Verzen 12—14). Zonder deze van God gestelde en geïnspireerde mannen, in het bezit van het Heilige Priesterschap, kan het werk der bediening niet geschieden op een wijze bij God aannemelijk, noch kan de Kerk

tot volmaaktheid gebracht worden. Zij zijn volstrekt noodzakelijk totdat allen zullen komen tot de eenigheid des geloofs en der kennis van den Zoon Gods. De afwezigheid van goddelijk-gamachtigden en van de gave des Heiligen Geestes is oorzaak van de verdeeldheid en scheuring die thans onder de zich-Christen-noemenden bestaat, die „als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer,” her- en derwaarts geleid door niet-gemachtigde, ongeïnspireerde mannen en door de „arglistigheid” waarmee de huurlingen voor geld prediken, „listiglijk tot dwaling” zoeken te brengen, en „een koopmanschap maken van de zielen der menschen.”

Gods Huis is een huis van orde.

Al de bedieningen, verordeningen, doopen, bevestigingen, vormen en plechtigheden, die door menschen ingesteld en onder louter mensche-lijke opdracht zijn uitgevoerd, — hetzij vroom, oprecht en eerbiedig, of met opzettelijke bedoeling om misbruik te maken van de onwetend-heid en lichtgeloovigheid van het menschdom, — zijn van nul en geene waarde voor het aangezicht des Hemels, worden niet door God erkend en hebben geen kracht of uitwerking als hulpmiddelen tot zaligheid. Gods huis is een huis van orde, en Hij zal niets aannemen dan hetgeen Hij geautoriseerd, en dien Hij verordineerd heeft. Hoe ontstellend dit ook moge schijnen, is het nochtans de eeuwige waarheid, die den toets van de rede en van de openbaringen zal doorstaan. Waarheid is machtig en zal overwinnen. Het geneesmiddel voor deze ontzettende kwalen zal in de nakomende tractaten aangeduid worden.

VAN ROTTERDAM NAAR SALT LAKE CITY.

S. S. „ARABIC”, 11/13 Oct. '05.

Het regenachtige weer hield ons veeltijds binnenshuis, maar toch konden wij de Museum-gebouwen bezichtigen en bezoeken. Bij de mooie collectie van schilderijen zag ik ook een van Jan Steen. Mijne aandacht werd zeer geboeid door de prachtige verzameling van opgezette vogels met een natuur-getrouwe voorstelling van hunne nesten, eieren en jongen. Uren lang had ik kunnen kijken naar deze navolging van een deel der heerlijke schepping, dat slechts enkelen in werkelijkheid te zien krijgen. In hetzelfde gebouw vindt men een Aquarium en Indische kunstvoorwerpen, afgodsbeelden enz. enz.

Zeer aan te bevelen is ook een wandeling in de „Garden” (tuin). Ondanks het late jaargetijde stonden in den smaakvol aangelegden hof nog vele bloemen in vollen bloei. Ook tot de kasgebouwen was vrije toegang. Allerlei bloemen en planten, ook tropenplanten, tieren welig in de heete kasbroeiing.

Bij velen is ongetwijfeld de vraag gerezen, waarom ik zoovele dagen vóór dien waarop de boot uit Liverpool zou vertrekken, daar

ter stede aanwezig was. Ik *moest* daar wezen. Althans zóó luidde het voorschrift. De cholera, die in enkele Duitsche en Russische steden heerscht, heeft de ambtenaren belast met het toezicht op Amerika-reizigers, voorzorgsmaatregelen doen nemen, om overplanting van die gevreesde ziekte naar de Nieuwe Wereld te voorkomen. Vijf dagen aan de afvaart voorafgaande moeten „de landverhuizers”, van „the Continent” (het vastland) komende, onderzocht worden, d. w. z. éénmaal elken dag, door een daartoe aangewezen deskundige. Deze maatregel is slechts tijdelijk.

Gewoonlijk logeeren onze reizigers in het hôtel van den heer A. Larson, 2 Hardy Street. Wij, ons drietal, enkele andere zendelingen en een aantal Britten, logeêrden in Iles' Hôtel, 32 en 34 Norton Street, welk hôtel ik een ieder kan aanbevelen.

Alvorens in mijne gedachten opnieuw Liverpool te verlaten, wil ik melding maken van twee vergaderingen, die wij bijwoonden. De eerste was heel merkwaardig: de sprekers waren uit Zuid-Afrika, IJsland, Duitschland, Hongarije, Holland, Schotland en Engeland. En uit al die oorden, zoover van elkaar verwijderd, kwam getuigenis dat de Allerhoogste Zijne dienstknechten bijgestaan en geleid had, menigmaal op treffende wijze. President Grant verklaarde dat deze bijeenkomst de beste was, die hij in de Liverpoolsche vertakking bijgewoond had, uitgenomen die waarin het Liverpoolsche Zendingshuis ingewijd werd. In de tweede vergadering gaf President Grant toepasselijke onder-richtingen aan de vertrekkenden.

Het zendingskantoor (10 Holly Road), — in alle opzichten zeer geriefelijk — is een eigendom der Kerk.

In mijn vorig schrijven meldde ik reeds dat de boot Vrijdagmiddag om 5 uur zou vertrekken. Om 1 uur ging ons gezelschap (51 Heiligen der Laatste Dagen) echter aan boord. Alvorens wij naar beneden mochten gaan, moesten onze oogen onderzocht worden. Zij die aan een oogkwaal lijden, worden onverbiddelijk teruggezonden. Het onderzoek geschiedde heel vluchtig. Wij liepen langs den dokter heen, die ons scherp in de kijkers zag en daarmee was het afgelopen.

Precies op tijd vertrok ons stoomschip. De „Arabic”, zoo is de naam, is een boot van 15.800 ton. Wij reizen 2e klas. Met inbegrip van ons gezelschap zijn er ruim 240 tweede klas-passagiers. Hoeveel reizigers er 1e en 3e klas reizen heb ik niet vernomen. Het weer was de eerste dagen heel mooi en de zee bijna deiningloos. Zaterdagmorgen om 9 uur bereikten wij Queenstown (Ierland) waar nog enkele passagiers aan boord kwamen. En des namiddags verdween het laatste landpuntje uit het gezicht. Wij waren in „volle zee”! Nergens, nergens land te zien!

Watergolven, watergolven

O zoover het oog maar ziet,

't Is één woelen, één bewegen,

Water, water, anders niet.

En de blanke, witte vogels,

Die daar zwieren door de lucht,

Lijken wel gewiekte golfjes,

Aan den oceaan ontvlucht.

Ziet de baren zacht dodijnen,
Of in dulle vreugde-luim
Woest elkander tegensnellend,
Zich verpletteren tot schuim.

Ziet die kleuren, ziet die tinten,
Peilloos-diep en wazig teer;
Nimmer, nimmer gaf een schilder
Op het doek die kleuren weer!

't Oog wordt nooit vermoeid van
[staren
Naar die rustloos-blijde sport
Van de zee, die steeds verandert
En die toch nooit anders wordt.

't Woelend water, allerwegen,
O zoover het oog maar ziet,
't Luchtruim als een stolp erover,
Lucht en water, anders niet!

Wegens het mooie gezicht dat de oceaan oplevert bij ruw weer, was ik inderdaad blij toen Maandag de wind ietwat opstak en de zee hooger ging loopen. Maar met de weersverandering kwam er ook verandering in den gezondheidstoestand van vele passagiers. Toch was het weer heel goed, nog lang niet „ruw”. Terwijl ik dit schrijf, wijst de kalender Woensdag 11 October aan. Weer en zee zijn sinds Maandag niet veranderd. De zon heeft zich sedert Zondag verscholen achter laaghangende regen-zwangere wolk-sluiers, die zich nu en dan ontlasten. Mijne gezondheid laat niets te wenschen over, tot nu toe heb ik nog geen maaltijd gemist. Driemaal daags neem ik eene wandeling van een half uur of een uur op het dek, en ik heb mij vast voorgenomen niet zeeziek te willen zijn. 't Schijnt te helpen!

Bij gunstig weer hebben wij ons op het dek vermaakt met een spel, zoogenaamd „schuifbiljard” en zelfs met het voetbalspel! Bij het laatste werd gebruik gemaakt van een geïmproviseerden bal. Leesgrage reizigers vinden een flinke bibliotheek ter hunner beschikking — evenwel alleen bestaande uit Engelsche boeken, vele van beroemde schrijvers. De boeken worden kosteloos verstrekt en het lees- en schrijf-apartement is heel geriefelijk.

Wat de gang van zaken betreft, lijkt de eene dag precies op den anderen. Daarom is het beschrijven van één voldoende voor de „Ster”-lezers. Het groote aantal reizigers maakt driemaal tafelen noodzakelijk. Daarmede bedoel ik niet dat er driemaal daags getafeld wordt, maar dat er drie „zittingen” zijn bij iederen maaltijd. Ons gezelschap is bij elk eerste tafelen. Ontbijt om 7 uur, middagmaal om 11 en „thee” om 4 uur. Des avonds kan men ook nog soupeeren, maar daarvan wordt niet veel gebruik gemaakt. Een sobere leefwijze is altijd aan te bevelen, maar boven alles op zee. Wat de drinkkwestie betreft (thee en koffie klinkt niet erg Mormoonsch), men kan desverlangd melk drinken.

Sedert ik het bovenstaande schreef is er een etmaal verlopen. In den afgelopen nacht zijn wij over de New Foudland-banken gegaan. Wat werden we gewiegd! Thans waait er weer een matige wind en de zee is kalm. Nog ongeveer 36 uren en de „Arabic” kan in Boston zijn! De aankomst denk ik in een volgenden brief te beschrijven. Mijn Vriend, de Lessenaar, — wien ik nota bene niet beloofde te schrijven — mocht mij eens beschuldigen van het zenden van te lange brieven!

I. KOOLJMAN.

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

CONFERENTIE-BERICHT.

De 76ste half-jaarlijksche Conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, te Salt Lake City gehouden in het begin der maand October, was een der merkwaardigste vergaderingen in de geschiedenis van de Kerk. De ontzaglijke menigte, die de godsdienstoefeningen bijwoonde, was grooter dan ooit tevoren bij zulke gelegenheden, en de diepe ernstigheid van de vergaderden en de kracht en het vuur der sprekers, met de voortreffelijkheid der muzikale uitvoeringen, en de overvloedige uitstorting van den goddelijken Geest, maakten het eene gebeurtenis, die inderdaad als buitengewoon mag aangeeteekend worden.

De eerste toespraken werden gehouden door President Joseph F. Smith en zijne twee raadgevers, en waren ten deele bij wijze van een verslag over den toestand van de Kerk en andere bijzonderheden die betrekking hebben op den vooruitgang van het groote werk der laatste dagen. De sprekers toonden aan, dat de Heiligen in Zion in het algemeen werkzaam en getrouw waren in het Evangelie, en hunne plichten als een volk nakwamen, en deswegen bijzondere zegeningen genoten. Er is liefde, eerbied en vertrouwen in de harten van het volk tegenover de leiders van de Kerk. De Heiligen betoonen in groote mate hun geloof in het Evangelie en in de groote zending, die op de Kerk rust, door de toewijding hunner krachten, talenten, tijd en middelen. In betrekking hiermede werd aangevoerd, dat zij in de geschiedenis van de Kerk nooit hun tienden zoo getrouw geofferd hebben als in den tegenwoordigen tijd, niettegenstaande de vijanden juist nu werken om aan de hoofden van de Kerk oneerlijke bedoelingen hiertegenover toe te schrijven. De Presidenten verklaarden dat er in de Kerk zoo nauwkeurig boek gehouden wordt van de gelden en hunne beschikking, als in de beste bank, en dat er niets verloren gaat, of lichtzinnig besteed wordt of op eenige andere wijze dan volgens het doel in den beginne bepaald. Zij gaven ook te verstaan dat de tiendboeken open lagen voor de Heiligen, — namelijk voor hen die hunne tienden offerden.

Vele kerkgebouwen zijn in den laatsten tijd opgericht, en verscheiden Kerkscholen, waar ook het Evangelie aan de jeugd onderwezen en de Bijbel gelezen wordt. Deze scholen worden door het volk meer gewaardeerd, en er is meer aanvraag om ze bij te wonen. Ook zijn eenige zendingshuizen aangekocht om als hoofdkantoor in sommige zendingen te dienen.

De toestand van de zendingen werd aangegeven als zeer bemoedigend. Grootere hoeveelheden drukwerk worden verspreid, om de waarheid bekend te maken, er is meer navraag voor de boeken en meer belangstelling bij het publiek. De Fransche en de Zweedsche uitgaven van het Boek van Mormon zijn uitverkocht, en maatregelen worden genomen voor den herdruk. Dit gewijde boek is ook nu vertaald in de Turksche taal en zal waarschijnlijk spoedig in druk zijn. De „Stralen van Levend Licht,” een reeks traktaten van de pen van Apostel Charles W. Penrose, zijn in het Grieksch vertaald en in Athene wordt verlangd dat onze zendelingen er gezonden worden. De berichten, die uit de zendingen inkomen, melden dat de oogst groot is, maar de arbeiders weinige. Het aantal onzer zendelingen in de wereld uitgezonden is in den laatsten tijd tusschen 1800 en 2000, zooals geschat wordt, doch er is behoefte aan verscheiden honderd zendelingen meer. President Joseph F. Smith vermaande de broederen, en de Heiligen in het algemeen, om geene schulden te maken, zoodat er geen verhindering tot het Zendingswerk mocht zijn. Maakt uzelf vrij van schuld, zeide hij, en blijft vrij van schuld. Leeft binnen de grenzen van uwe middelen, en houdt uw krediet in uw eigen handen, en niet in de handen van anderen. De President drong er op aan dat de jonge mannen zich zouden bereid maken, financieel, verstandelijk, en bovenal geestelijk, om het Evangelie aan de wereld te brengen.

Er bestaat geen scheuring of verdeeldheid in de Kerk, noch eenig teeken ervan. De groote mate van éénheid die in de Kerk bestaat, geeft een diepe kracht tot haren vooruitgang.

In wederlegging van een onlangs ingebrachte beschuldiging, verzekerde Apostel Reed Smoot, dat de broeders van het Eerste Presidentschap harde werkers zijn, en dat hij niemand kent die zich meer overwerkt dan President Joseph F. Smith.

Bij het einde der laatste vergadering rustte de geest des Heeren met macht op den President en hij sprak een zegen uit op alles wat de Heiligen in gerechtigheid zouden ondernemen.

Hij beloofde den broederen, die de leiding hebben, dat inzooverre zij naarstig zouden zijn in het vervullen der plichten hunner beroeping, de Heere hun vreugde zou schenken, en de Heiligen hen zouden gezegend noemen en voor hen zouden bidden. Hij zegende in den naam des Heeren, de Apostelen wegens hunne rechtschapenheid en getrouwheid. Hij riep den Allerhoogste aan om den vijanden van de Kerk genadig te zijn, hun die zoeken het werk van God te vernietigen en die de dienstknechten Gods belasteren, in het bijzonder hen die zulks deden in onwetendheid. Hij vermaande allen die hem hoorden, om niet te trachten zich op dezulken te wreken, noch geweld te gebruiken, maar medelijden voor hen te hebben. De macht Gods rustte op den profet, en zijne woorden waren vergezeld van een door-

dringenden, vreedzamen, hemelschen geest, zoodat sterke mannen zoowel als tengerere vrouwen, tranen van vreugde stortten.

De Conferentie duurde drie dagen, en bij de grootste vergaderingen konden de twee groote gebouwen, de *Tabernakel* en de *Assembly Hall*, welke samen een 12.000 menschen houden, de menigte niet bevatten, zoodat voor hen die geen toegang konden bekomen, nog openlucht-vergaderingen gehouden werden.

Een der sprekers in een dezer openlucht-vergaderingen was John W. Rigdon, zoon van Sidney Rigdon, de Eerste Raadgever van den Profeet en grondlegger der Kerk Joseph Smith. Deze John W. Rigdon is eerst een jaar geleden te New-York gedoopt en lid van de Kerk geworden. Hij zeide dat, omdat Joseph Smith een ongeleerd man was, men beweerde dat hij het Boek van Mormon niet had kunnen schrijven, maar dat zijn vader 'de auteur moest zijn. Ouderling Rigdon ontkende op besliste wijze dat zijn vader dat boek had geschreven. Hij zeide dat, toen zijn vader den dood nabij was, hij hem ondervroeg naar den oorsprong van het Boek van Mormon, hoewel hij zelf niet de minste gedachte had van ooit een „Mormoon” te worden. Zijn vader was nadrukkelijk in zijne verklaring dat Joseph Smith een profeet van God was, dat een engel aan den jeugdigen Profeet de platen van het Boek van Mormon had overhandigd, en dat niettegenstaande hij gevoelde dat hij door sommige hoofden van de Kerk verkeerd behandeld was geworden, hij nochtans wist dat het werk dat zij vertegenwoordigden, in werkelijkheid het Evangelie van Christus is.

JOSEPH SMITH ALS NATUURKUNDIGE.

Door Dr. John A. Widtsoe, directeur van het Landbouwkundig
Proefstation te Logan, Utah.

(Uit de *Improvement Era*.)

(Vervolg van bladzijde 312, en Slot.)

Was hij een man van levendige verbeelding, die sluwelijk giste? Zoo ja, was hij de sluwste gisser dien de wereld gekend heeft. Alles wat hij gezegd heeft, is zoo uitgekomen; zijne bitterste vijanden zijn niet in staat geweest om onjuiste verklaringen van feiten te bewijzen. Hun aanval is immer geweest op den oorsprong van het werk, op zijne zedenkundige opvattingen (die grootendeels persoonlijke meeningen zijn), en op de waarschijnlijkheid dat Joseph Smith de werkelijke stichter van het „Mormonisme” was — aldus stilzwijgend de grootheid van het werk belijdend. Indien hij eenvoudig een gisser geweest ware, zou hij zeker ergens gefaald hebben, en alzoo zijne zwakheid geopenbaard hebben. Maar laat iemand ééne fout in de geïnspireerde geschriften van Joseph Smith aanwijzen, zelfs wanneer hij onderwerpen behandelde,

die ver buiten zijne dagelijksche zending lagen. Hoewel duizenden menschen zich gedrongen gevoeld hebben om tegen het „Mormonisme” te oorlogen, hebben zij zulk een fout niet gevonden. Alle menschelijke logica ontkent, dat hij een gisser was.

Ontving hij zijne kennis van geleerde personen, die zichzelf op den achtergrond hielden? Geen door documenten gestaafd bewijs, dat zulk een meening ondersteunt, is gevonden geworden. In de eerste plaats is het onwaarschijnlijk, dat mannen van verstand en opvoeding zich achter een ongeletterd jongeling zouden verschuilen, van den tijd dat hij veertien jaren oud was tot zijnen dood op negen-en-dertig-jarigen leeftijd. Daardoor was niets te winnen; de profeet bezat nooit meer rijkdom dan genoeg om ervan te leven; de onophoudelijke vervolging die hij te verduren had, woog op tegen het genoegen verschaft door zijne macht over zijn volgelingen. Bovendien werden aan al de welonderwezen mannen die zich in het begin bij de Kerk aansloten, voorname plaatsen in de Kerk gegeven; doch het is bekend, dat ook zij door den jeugdigen profeet onderricht en bestraft werden wanneer de omstandigheden het verlangden, zoowel als degenen die weinig of niet geleerd waren. Joseph Smith was altijd grooter dan zijne volgelingen. Maar boven alles, geen geleerd man zou in staat geweest zijn om door middel van zijne geleerdheid, dingen die nog niet bekend waren, aan Joseph Smith mede te deelen. Het idee dat Joseph Smith slechts een figurant was voor schrandere hoofden, is niet houdbaar.

Hoe verkreeg hij dan zijne kennis, indien gewone middelen boven zijne macht waren? Hoe was hij bekwaam om in de toekomst te blikken en hare geheimen te onthullen? „Ah!” zegt de wijsgeer, „ik heb het, hij was epileptisch, en had geestverschijningen, gedurende welke zijne vizioenen verschenen;” en de filosoof gaat te werk en schrijft een boek bewijzende dat zijne theorie correct is. *) Wat een armzalige poging om de vraag naar het gebied van het onzekere te verdringen; en tegelijk, wat een prachtige bekentenis van het feit, dat het leven en het werk van Joseph Smith de gewone menschelijke verklaringen te boven gaan. Zien epilepsie-lijdens in hunne hersenschimmen ordelijke stelsels van waarheid, die in hunne dagen van gezondheid en redelijk verstand ten uitvoer gebracht worden? Zal de leider aan vallende-ziekte de waarheden zien, die in de komende tijden zullen openbaar worden, en ze leeren met woorden van statige nuchterheid, die geen onzekerheid toelaten? Zoo ja, mag het menschedom wel naar den tijd verlangen, wanneer de groote gave van gezonde, redeneerende verbeeldingskracht zal ingewisseld worden tegen de ijselijke ziekte der epilepsie. Dwaasheid der dwaasheden! Bovenal waren gedurende zijn gansche leven de geschriften en werken van Joseph Smith gezond;

*) *De Stichter van het Mormonisme.*

geen spoor van lichamelijke, hersens- of geestes-kwaal kan daarin gevonden worden. Zijne leeringen zijn gegeven als eeuwige waarheden door den God der natuur geopenbaard; en zij rijzen fier boven het vage theorie-maken van den onderzoeker of het onzekere gebrabbel van het ziekelijke verstand. Duidelijkheid, redelijkheid, logica in methode en uitoefening kenmerken de leeringen en werken van Joseph Smith. Zijn zulke hoedanigheden ooit het teeken van een ziekelijken toestand geweest?

Tot hem, die zich boven zijn vooroordeel kan verheffen en voor zichzelf belijden dat hij niet in staat is om volgens de wijze der menschen te verklaren hoe Joseph Smith zijne kennis van begrippen, menschen en dingen verkreeg, komt de sterke overtuiging dat de „Mormoonsche” profeet geïnspireerd werd door een hoogere macht dan de menschen bezitten; en indien die overtuiging gevolgd wordt door een biddend verlangen om te weten wat die macht is, zal de getuigenis gegeven worden dat Joseph Smith rechtstreeks van God, den Bestuurder van het heelal, bij verschillende menschen onder verschillende namen bekend, de waarheden ontving, die de bladzijden van zijn uitgegeven geschriften vullen en het leven van zijne volgelingen leiden.

God heeft tot Joseph gesproken, en heeft hem de noodige openbaringen gegeven om Zijn koninkrijk in de laatste dagen op te bouwen. Weinig meer dan hetgeen noodig was, heeft de Heer geopenbaard, maar nu en dan werden tot verkwikking van den profeet en zijne metgezellen, waarheden gegeven die een blik in de heerlijke orde van het heelal wierpen. Kan het ook niet zijn, dat de Heer aan Joseph vele waarheden, gelijksoortig aan die welke in deze hoofdstukken zijn vermeld, toonde, opdat latere geslachten een vermeerdering van getuigenissen betreffende den goddelijken oorsprong van het werk der laatste dagen zouden hebben? Onder den invloed van den Heiligen Geest groeide de jongeling Joseph op tot een man, wiens verstand vervuld was met het groote gezicht van hetgeen het heelal bevat, en van zijne bestemming, inbegrepen het toekomstige lot van den mensch. Niemand heeft een verhevener opvoeding genoten dan die welke Joseph Smith ontving.

Wanneer een geschiedschrijver der toekomst een overzicht zal geven van de geschiedenis van den groei der wetenschap, en de menschen zal oordeelen volgens het verslag door hen achtergelaten, zal hij Joseph Smith plaatsen als de grootste filosoof der wetenschap van de negentiende eeuw, en misschien van de twintigste. Dan zullen de menschen met eerbied over dat machtig verstand en dat helder gezicht spreken, dat, door den God des hemels geïnspireerd, als in een open boek de waarheden zag, die de menschen later door onophoudelijken arbeid en eindeloos waken hebben ontwikkeld. Dan zullen de denkers der toekomst hem noemen Joseph, de helder-zierende.

Kennis, tot wijsheid geconcentreerd, is het oogmerk des bestaans. Tot hen die volgens Gods wet leven, zal kennis gemakkelijk komen. Zij zal tot Zijn volk blijven komen, tot het zal zijn het verstandigste onder de volken. De Heere heeft het gezegd.

„Hoelang kunnen rollende wateren onrein blijven? Welke macht kan de hemelen doen stilstaan? De mensch kan even goed zijn nietigen arm uitstrekken om de Missouri-Rivier in zijn voorgeschreven loop te stuiten en dien stroom-opwaarts te zenden, als den Almachtige te verhinderen van den hemel kennis uit te storten op de hoofden van de Heiligen der Laatste Dagen.” *)

*) *Leer en Verbonden*, 121 : 33.

DE ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.

Werd gehouden Zondag 29 October 1905 in de zaal „Excelsior” te Rotterdam. Twee vergaderingen werden gehouden, onder leiding van den President der Rotterdamsche Conferentie, Delbert E. Wilcox. President Jacob H. Trayner, van de Nederlandsch-Belgische Zending, was aanwezig, alsmede Ouderling Le Grand Richards, Secretaris der Zending, en Paul Roelofs, van het zendingskantoor; verder al de zendingen der Rotterdamsche Conferentie, en als bezoekers Pres. Abraham Dalebout, en Ouderlingen Bake Postma, Jan Tingen, en Wells L. Brimhall, van de Amsterdamsche Conferentie; en Ouderling Reindert Schouten, van de Groninger Conferentie.

Na het zingen van een lied door de gemeente, werd de morgenvergadering om 10 uur geopend met gebed door Ouderling Jakobus Rotstege. President Wilcox sprak eenige woorden van welkom tot de vergaderden, en stelde hierna de Algemeene Autoriteiten van de Kerk, de Europeesche Zending, en de Nederlandsch-Belgische Zending voor, alsook den President en de zendingen der Rotterdamsche Conferentie, en de lokale Priesterschap in haar geheel. Alle ambtenaren voorgesteld werden eenparig in hunne respectieve roepingen erkend door de stemmen der leden van de Kerk. Pres. Wilcox hield daarna een korte rede, waarin hij ook voorleest de vertaling van een verklaring van de Drie Eerste Presidenten, aanduidende de positie welke de Kerk inneemt tegenover de wereld en de andere godsdiensten.

President Jacob H. Trayner was de volgende spreker. Hij gaf te verstaan, dat niemand het recht heeft een der broederen niet in daad en zaak te ondersteunen noch hem te belasteren, na hem bij de stemming op conferentie ondersteund te hebben. Hij verklaarde de stricte orde en regel die in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bestaat, en meldt dat de Rotterdamsche Conferentie sedert de vorige algemeene samenkomst, (zes maanden geleden) zeer

is vooruitgegaan. Hij wijst er verder op, dat de zaligheid slechts door het onderhouden der geboden van Jezus Christus kan verkregen worden.

Ouderling Lawrence Y. Thatcher, de volgende spreker, weidde verder uit over eenige punten; waarna Ouderling Archie W. Chamberlain een tenor-solo, getiteld „The guiding Star”, ten beste gaf.

Ouderling Petrus W. De Hart sprak nu over den afvalligen toestand der wereld en de herstelling van het Evangelie, en de trapsgewijze ontwikkeling in de waarheid. Ouderling Dalebout sprak verder over de zelfde onderwerpen, en verhaalde zijne persoonlijke ondervinding bij het aannemen van het Evangelie. De dankzegging, door Ouderling Ira Elmer.

De avond-vergadering werd om 6 uur geopend met gebed door Broeder P. J. Klaphaak. Het heilig avondmaal werd bediend door Ouderlingen Le Grand Richards en W. L. Brimhall. Ouderling Clyde A. Hammond gaf een overzicht van de prediking van het Evangelie door onze zendelingen. Ouderling Alex Nibley sprak over de openbaring aan Joseph Smith, over de beweging in de wereld tegen het „Mormonisme”, en over de laatstgehouden Algemeene Conferentie te Salt-Lake-City. Ouderling P. Roelofs sprak over de rechte wijze van onderzoek-doen van het Evangelie dat wij prediken. Dankzegging door Ouderling J. Alfred Ririe.

Aangename afwisseling werd in beide vergaderingen verschaft door zang van het koor der Rotterdamsche gemeente, dat voor zijn doeltreffende uitvoering wordt geprezen.

De priestervergadering den vorigen dag voor de Zendingen gehouden was voor hen van groot nut en gewicht.

PAUL ROELOFS, *Secr.*

OVER HET ROOKEN.

Te Glasgow hebben het gemeentebestuur en de schoolraad een onderzoek ingesteld naar den invloed van het rooken door kinderen op hunne geestelijke ontwikkeling.

Zij namen daarvoor een der grootste openbare scholen en daarbij bleek, dat de kinderen die als sterke rookers bekend stonden, ook allen achterlijk waren. Naar aanleiding hiervan hebben zij door middel van de gezanten en consuls een onderzoek ingesteld naar de wetgeving in verschillende landen tegen het rooken door kinderen.

In de Vereenigde Staten is in de meeste staten het rooken aan kinderen beneden een bepaalden leeftijd verboden. In 1901 was dit verbod van de toenmalige bevolking van 76,358,501 bij 65,898,069 ingevoerd. In de Eng. koloniën Tasmanië en Prins Eduard-eiland is het verboden aan kinderen beneden de 13 jaren, in Nieuw-Brunswijk, Noord-Westelijk Canada, Britsch-Columbië en Kaapland beneden 16 jaren;

kortelings op de Kanaaleilanden en op het eiland Man, onder de 14 jaren.

In Noorwegen kan het bij plaatselijke verordening verboden worden aan kinderen beneden de 15 jaren, doch de gemeenten hebben van deze bevoegdheid tot nog toe geen gebruik gemaakt.

In Oostenrijk is het rooken verboden aan de leerlingen der lagere klassen van de burgerlijke en militaire scholen, doch meer als een maatregel van orde dan van hygiëne.

In Duitschland wordt in de militaire school het rooken aan de onderofficieren beperkt toegelaten, aan de cadetten verboden.

In Spanje wordt ook zonder verbod, beneden den leeftijd van 15 jaren niet gerookt.

In Portugal is het rooken aan boord bij oefeningen strafbaar zoolwel voor officieren als cadetten. Overigens is het rooken van sigaretten in alle klassen en op elken leeftijd vrij algemeen.

In Italië is in de zeevaartkundige en de militaire scholen het rooken geoorloofd in de uren van uitspanning. Pijpen rooken is verboden. Rookten is verboden in scholen, maar er bestaan geen bepalingen voor hoogeschoolen en seminariën.

In Japan is het rooken verboden aan jongelieden beneden de 20 jaren. Ouders of voogden en ook de verkooper van de tabak worden bij overtreding beboet.

In de andere landen bestaan geen beperkende of verbodsbepalingen.

Overgenomen. (Lancet.)

NOTITIE.

Bij dezen tijd van het jaar willen wij de aandacht van sommige lezers van „De Ster” er op vestigen, dat het wenschelijk is dat alle achterstallige schuld voor hun abonnement op dit tijdschrift, vereffend worde vóór het einde van het jaar, wanneer wij onze boeken sluiten. Wij verzoeken daarom allen, die dit aangaat, beleefd de verschuldigde bedragen in te zenden, of aan onze agenten, of aan de zendelingen in Nederland en België, af te dragen.

DE REDACTIE.

I N H O U D:

Stralen van Levend Licht	Blz. 321	De Rotterdamsche Conferentie	Blz. 334
Van Rotterdam naar Salt-Lake-City	„ 326	Over het Rookten	„ 335
Conferentie-Bericht	„ 329	Notitie	„ 336
Joseph Smith als Natuurkundige	„ 331		

Uitgave van JACOB H. TRAYNER, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.